

Darvasi László: Az üres karácsonyi doboz

2009 november 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Régóta nézel?dött egy afféle mindenes pultnál, tetszett neki az eladó, jókép? fiú volt, ügyesen bánt az örvényl? világgal, ha eladott a föls? polcról valamit, még hozzátett az alsó polcról is, kefék, fülhallgatós rádiók, serpeny?k, sakk-készletek, elemes fogkefék futottak át a keze alatt, semmi nem maradt nála.

Ügyes fiú volt, mindent eladott!

Összeakadt a tekintetük, és Szív hirtelen megérzett valami ellenséges, fenyeget? er?t. Valami romlott ízt, valami paráznaságot, mintha ez a kissé fölényes pillantás a lelkéig vájna, mintha ez a fiú többet tudna róla, mint ? maga. Talán azt is tudja, hogy mib?l él. Hogy miért él. De nem volt ideje megijedni, hangokat hallott.

– Tetszik? – ezt pedig egy férfi kérdezte.

– Igen, azt hiszem, elég jó darab. Jobb, mint a múltkori Kisteleken – válaszolta egy n?, a feleség lehetett, bársonyos hangja volt.

– Magasabb, nincs úgy elhízva, jobban öltözött – válaszolt a férfihang.

Szív erre aztán megfordult, egy komplett család állt mögötte, könny?, negyvenes feln?ttek, apuka, anyuka és a bakfis kislány, és egyáltalán nem mögéje néztek. Nem!

?t, az árupolc el?tt tébláboló Szív Ern?t bámulták, róla beszélgettek.

– Mondja, mit tud? – kérdezte a férfi egyenesen Szív szeme közé nézve.

– Nem a legújabb típus, de elég megbízható – hallotta Szív az eladófiú hangját, és papírzizegést hallott. – Azt írják, igen, az útmutatóban, hogy vasalni nem tud. A napokban akar megtanulni pogácsát és borsos tokányt készíteni. Tervezi, hogy vesz egy uszodabérletet.

– Részletfizetés? – kérdezte a n?.

– Természetesen lehetséges – bólintott a fiú, s hozzátette: illetve egy év garancia.

Szív ezen egy kicsit megsért?dött. Csupán egyetlen év?! Megalázóan kevés! Ilyen nagy lenne a kockázat vele kapcsolatban?

– És mit csinál, ha itt nyomják meg? – kérdezte a kislány, el?relépett, és a gyönyör?, fehér kis kezével Szív felé nyúlt.

– Ne tedd, felordít – figyelmeztette a fiú.

– Mit ordít? – kérdezte a kislány, csillogott a szeme, nagyon szépen csillogott.

– Magát sajnáltatja – bólintott az eladófiú, és sóhajtott, mint aki sokszor tapasztalta már ezt az önsajnáltató ordítást.

– Házhoz szállítást vállalnak? – kérdezte a férj.

– Nem szükséges, magukkal megy. Tud menni. Néha biceg mostanában, de azért nem kell tolni vagy ilyesmi – bólintott a fiú, aztán azt kérdezte: – Ajándékba lesz?

– Még... még nem tudjuk – magyarázta a feleség. Olyan szépen hullt a fény a homlokára. Biztosan nagyon finom lehet az érintése, gondolta Szív. És életében egyszer horkolt már, de csak azért, mert influenzás volt. – Ha beválik, lehet, hogy megtartjuk – mondta még a szép feleség.

– Csak ha beválik – mondta férj.

– Próbaid?, vagy... – akarta kérdezni a feleség.

– Sajnálom – ingatta a fejét az eladófiú –, ennél a típusnál már nincs próbaid?.

– Megnyomom például itt, akkor mit csinál? – kérdezte a kislány.

– Akkor ír – válaszolta a fiú.

– Ez, nagyon jó, megírja helyettem a házi feladatot! – vihogott a gyönyör? kislány.

– Mást is tud írni – tette hozzá az eladó, mintha kis gúny keveredett volna a hangjába.

– Mire gondol? – kérdezte gyanakodva a férj.

– Olyan történeteket, várjon csak, hol is, hol is van err?l szó... – zizegetett a használati utasítás papírja az eladófiú ujjai között – igen, megvan, nos, olyan történeteket ír el?szeretettel, ahol mindig elmúlik, elromlik valami, ahol mindig fáj valami, ahol a nagyból kicsi lesz, a kicsib?l nagy, ahol az emberek nem futnak vagy rohannak, hanem csak sétálnak, vagy óvatosan araszolnak. Most például olyan karácsonyi történetet ír, amelyben azok az emberek, akiknek fontos a karácsony, kicsiny dobozokat ajándékoznak egymásnak. A doboz könny?, és talán benne van az Isten. Ezt el lehet képzelni. El lehet hinni. De csak akkor van benne, ha a doboz zárva marad. Ha föltépik, fölszakítják, kilyukasztják, Isten is elszáll a dobozból, és többé nem lesz az emberrel.

– Mi ennek az értelme? – kérdezte a férj.

– Nem tudom – ingatta a fejét a fiú –, talán az, hogy nem kell mindent kinyitni, megérteni, megnevezni, megmérni, beárazni vagy megállapítani. Maradnia kell az életünkben valami homályosnak, titokzatosnak, hogy úgyis látjuk egy kicsit, ha lehunyjuk a szemünket, hogy halljuk, pedig meg sem szólal, hogy szeretjük, de nem tudjuk pontosan, miért is szeretjük.

– Ennyi elég, köszönöm – mondta a férj.

– És tessék mondani – kérdezte a kislány –, ha itt nyomom meg, akkor mit csinál?

Az eladófiú hirtelen elpirult, zavartan köhécselt. – Azt hiszem, ehhez még kicsi vagy. Ott semmi esetre se nyomd meg!

A feleség felkacagott, és mennyire tetszett Szívnek a nevetése. Olyan nevetés volt, amit soha nem értünk meg egészen. Olyan nevetés volt, aminek mindig van egy kis hatalma fölöttünk, és ez nekünk nem rossz érzés, jófajta elnyomás, jófajta rabság.

– Elvisszük, jól van, elvisszük – bólintott a feleség, és a táskájában kotorászott.

– Nem nálam, a pénztárnál kell fizetni – mutatott a hátuk mögé a fiú. Akkor a férj az új tulajdonos magabiztos pillantásával intett Szívnek: – Tessék, uram, jöjjön velünk. Megvesszük, kifizetjük, hazavisszük.

– És ha itt nyomom meg? – kérdezte még a gyönyör? kislány.

– Ott semmi esetre ne nyomd meg, mert meghal. Akkor azonnal meghal – hallotta még Szív az eladófiú hangját, mert közben már elindultak a folyamatosan csattogó és kattogó, csilingel? és papírkígyókat okádó pénztárgépek felé, ahol számok keringtek számok körül, ahol százalékok és értékek vadállatai falták egymást, ahol kivontak és összeadtak, ahol mindennek pontos ára volt, az ünnepnek, a jónak, a rossznak, Jézuskának, a legutolsó feny?faágnak. Mintha hosszú évek alatt tették volna meg a néhány méter utat. Szívre folyamatosan felragyogott a kislány nézése, és aztán ott bent a sorban, a kanyargó, lépésben araszoló, hirtelen meglódúló, majd újra mozdulatlanná váló emberi sorban is nézte ?t ez a gyönyör? szempár, ez a friss és bimbózó élet kitartóan bámult rá, mígnem egyszerre felemelkedett a kislány mutatóujja, és oda, pontosan oda bökött, ahová az eladófiú szerint nem lett volna szabad.

Szív úgy sóhajtott fel, mint amikor a papírzacskóból préselik ki a leveg?t, majd leereszkedett a földre, lassan a hátára d?lt, lehunyta a szemét.

– Zsófika, Zsófika, most megölted! – hallotta az asszony bosszús hangját.

– Jaj, kislányom, mindig ezt csinálod! – az apa mintha nem lett volna annyira bosszús.

– Nem akartam, nem akartam, véletlen volt! – zokogott cérnahangon Zsófika.

– Jól van, jól van, majd veszünk másikat – vigasztalta az édesanyja.

– De biztos, hogy meghalt? – kérdezte Zsófia.

– De nem itt! Menjünk, menjünk! – sürgette ?ket az apa. – Még kifizettetik velünk!

És elmentek, elfutottak, kisiettek a nyüzsg? és örvényl? világboltból, most már nyilván szabad ég ragyogott fölöttük, az ég sarkában meg az árcédula lógott, ennyibe kerül, ennyi az ára felh?sen, felh? nélkül, a viharos ég a legdrágább. Szív feküdt még kicsit, a szemét továbbra sem nyitotta ki. Jó volt így halottnak lenni. Nyilván ilyen lesz akkor is, amikor ? már nem lesz. Végre kinyitotta a szemét, felállt, leporolta magát. Aztán visszaballagott az eladófiúhoz, rámosolygott.

– Azt a kis dobozt kérném szépen, ott, ott, a vállánál – mutatott Szív a polcra.

– Könnyen lehet, hogy üres – mosolygott a fiú.

– Nem baj, egyel?re úgyse nyitom ki – bólintott Szív, s a dobozt átvéve újra a csattogó, kattogó, hörg? és sziszeg? pénztárgépek felé vette az irányt.

delmagyar.hu, Darvasi László

Ajánló